

Pseudònim: Oceà

Autora: Mar Garcia Rodriguez

SOMNIS DE PLENAMAR

Era pura electricitat, sentia un impuls elèctric que recorria cada una de les parts del seu cos quan escoltava la remor de les onades i l'olor d'una brisa salada, testimoni de totes les mirades que es perdien en l'horitzó, allà on el mar toca el cel.

L'Ona divisava una figura menuda enmig de les petites dunes formades per l'activitat sedimentària del vent. Aquella figura era una nena, que quedava absorta davant els vestigis de l'antiga llar d'un gasteròpode que va deixar-la òrfena. Observava aquelles conquilles com uns tresors nacrats, d'arquitectures geomètriques indesxifrables i de colors extravagants.

Els sediments arrossegats pel vent i la marea la meravellaven fins a tal punt que, un dia, va decidir endinsar-se en les entranyes d'aquell món convuls, sacsejat per les onades i cobert per un mantell blavós i translúcid que el feien inescrutable. Sense atrevir-se a obrir els ulls, sentia que tota la fressa s'apagava de cop i era substituïda per un silenci ensordidor. Uns instants després, però, el silenci es transformava en una melodia que dansava al ritme dels corrents marins, una sintonia suau, gairebé imperceptible, però l'abraçava com una cançó de bressol. Lentament, va començar a obrir els ulls, moguda per la fascinació sonora que havia experimentat moments anteriors, ignorant la naturalesa salobrosa d'aquelles aigües que la va sobresaltar. Va sentir certa aversió respecte a aquell ecosistema, tan embriagador, però alhora tan feréstec, com una fera salvatge que no es deixava domesticar.

Anys després, aquella petita figura va esdevenir en una noia que, encesa per la guspira que van desencadenar els misteris del mar en el seu interior, va seguir tots els passos necessaris per poder acostar-se en aquell món que tan captivada la tenia des de la primera vegada que va trepitjar les partícules silícies de la costa. No obstant això, va ser un camí que, a mesura que s'hi endinsava, començava a ser cada vegada més irregular, dur i impenetrable. Amb roques que queien dels penya-segats quan alçava la veu; esquerdes que s'obrien sota els seus peus quan trepitjava fort; amb esbarzers que la retenien per deixar pas a senderistes que mai recorrerien els quilòmetres que ella havia lluitat a capa i espasa per arribar al cim. Un cim en què l'accés a la capçalera estava restringit mitjançant una capa cristal·lina, com una membrana semipermeable que escollia selectivament qui hi podia arribar. Una frontera solemne, però construïda sobre fonaments fràgils, destinada a descompondre's per sempre. Ella seria la primera a obrir la primera esquerda.

L'esma per aconseguir trencar aquell sostre de cristall li impedia pensar amb claredat, a través del seu reflex hi trobava les mirades de condescendència que al llarg dels anys havia hagut de carregar damunt de les espatlles, que l'havien intentat fer petita per arraconar-la, que l'havien ridiculitzat per creure que les seves ambicions eren possibles. Coïen com una ferida quan toca l'aigua del mar, tan salada que no li permetia obrir els ulls, per por a perdre's en aquelles aigües impetuoses. Sentia que s'ofegava, que navegava sense rumb, que mai seria capaç de tornar a surar, que s'havia submergit en uns somnis que era incapaç de mirar-los a la cara. Els sentia de lluny, imaginant com seria viure'ls en primera persona, pensant que algun dia podrien ser una realitat. Però de cop i volta, emergien unes paraules que li deien que si no era capaç d'obrir els ulls davant del món que tant la fascinava, no se'l mereixia.

Unes paraules massa vegades repetides, paraules de pols emportades pel vent. Era fàcil somiar i pensar que tot allò que ella anhelava era tal com les seves connexions neuronals havien construït en la seva imaginació, sense adonar-se que eren solament castells de vent.

Pseudònim: Oceà

Autora: Mar Garcia Rodriguez

Però el que realment l'aterria era viure uns somnis que, pot ser, no seria capaç de dominar. Pensava mil i una hipòtesis de tot el que podria ser i no ser, de tot el que podria perdre, de tot allò que no seria capaç de guanyar.

Absorta davant aquella capa transparent, no va adonar-se que uns ulls familiars l'estaven observant. No eren condescendents, sinó amables i plens de comprensió. A mesura que s'apropaven s'obria un punt dèbil en aquella barrera, que s'anava obrint en forma de cicatriu, com la reminiscència d'una esquerda que s'havia obert feia temps, però que requeria un últim cop per poder trencar-se definitivament. No seria la primera que obriria l'esquerda, però desitjava ser l'última, per tal de deixar-la oberta perquè nenes com ella mai haguessin de passar per tot allò que ella havia viscut.

En aquell moment es va adonar que lluitar per tot allò que volia no només era arribar al cim, o surar entre les mareas, sinó submergir-se amb els ulls ben oberts. Abraçar els corrents més càlids i també aprendre a navegar entre els corrents més freds, apreciar des dels rajos de sol incidents en les zones pelàgiques fins a les ombres de les fosses abissals.

Recordava la seva primera immersió i, aquesta vegada, estava completament equipada per poder apreciar tots i cadascun dels racons del món marí. Un cop es va submergir completament dins l'aigua, la melodia que guardava en el lòbul temporal del seu centre de comunicacions neuronals va sacsejar-li tot el cos, en forma de pessigolles d'un vell amic oblidat en la immensitat dels records. Instants després, molt lentament, les seves parpelles, protegides per la cavitat creada per les ulleres de busseig, s'alçaven per deixar pas a una mirada innocent, temerosa d'ensopegar amb una salinitat que enterbolís la visió d'un indret que, sense saber-ho, li robaria els sentits. Uns ulls que mai no tornarien a tancar-se observaven bancs de peixos que desfilaven en una harmonia perfecta, coves governades per algues imponents formant immenses cortines, equinoderms creant un firmament subaquàtic. Quan creia que ja havia vist tota la diversitat marina que podia haver-hi, va quedar completament fascinada per uns animals d'aspecte vegetal que formaven boscos frondosos, de colors esbalaïdors, que acollien altres animals sota l'aixopluc del seu característic esquelet. Els coralls van captivar-la inexorablement, admirava la simbiosi que mantenia amb les zooxantel·les, una relació de mútua confiança, on hi ha tot a perdre i tot a guanyar; un organisme que s'expandeix, que no entén de fronteres; que es fa i fa camí per a tots aquells organismes que depenen dels seus primers passos.

Sentia que per fi formava part d'un món que l'havia pertanyut tota la vida, que tantes vegades havia negat, menyspreant la seva vàlua per merèixer-lo. Ella estava predestinada a investigar, conservar i viure per i per a aquell ecosistema, tan proper i tan desconegut, tan fascinant com estremidor. Volia entendre'l i comprendre'l a través del seu llenguatge, volia estimar-lo i fer-lo estimar; solament necessitava que les persones entenguessin la seva música. Una música que ella creia que mai seria capaç d'oblidar.

Jo admirava la seva perseverança, esforç i dedicació per aconseguir els seus objectius i per lluitar per tot allò que ella creia. Va assolir obrir una gran escletxa en aquell sostre de vidre a través del qual moltes de nosaltres vam poder entrar i reclamar el lloc que ens corresponia. L'Ona va ser el motor que em va impulsar a seguir els meus somnis, tot i que els meus passos no van ser els mateixos que els seus. Jo vaig decidir circumnavegar entre aigües elèctriques i onades d'alt voltatge. Em fascinava el fet que tots els organismes vius ens moguéssim a través d'impulsos elèctrics que navegaven al llarg de les neurones que

Pseudònim: Oceà

Autora: Mar Garcia Rodriguez

s'encarreguen de dirigir i coordinar totes i cadascuna de les parts del nostre cos. Em sorprenia que uns éssers tan espontanis, tan irracionals, moguts per les emocions i els desitjos estiguessin constituïts per una xarxa tan complexa i rigorosa. Som un conjunt de corrents elèctrics que fluctuen en un seguit de mareas coordinades, que reben i emeten estímuls de manera precisa i gairebé inequívoca.

Les neurones eren els meus coralls, elles tenen una simbiosi especialment profunda amb un dels tresors més preuats de les persones: els records. Les neurones i els records són les encarregades de construir la nostra memòria, on hi ha les persones que ens han acompanyat, les vivències més memorables, alguns moments amargs i les nostres lluites més importants. Elles generen tots els meus pensaments, em donen identitat, són les que em permeten aprendre i les que em fan sentir i viure.

L'Ona m'havia donat tot el que soc, m'havia donat somnis i objectius, m'havia traçat camins i m'havia obert portes per arribar on soc ara. Ella, sense saber-ho, va ser qui em va permetre conèixer els meus coralls, qui va alçar els esculls sota els meus peus; ella era la meva electricitat.

Ella podia trobar el seu nom a gairebé qualsevol costa de cadascun dels racons del planeta, va realitzar una gran quantitat d'immersions arreu del món, va impulsar diversos projectes de conservació de milers d'espècies en perill d'extinció, va crear diverses plataformes i programes de divulgació científica sobre la fauna marina i la importància dels seus ecosistemes; i va participar en un projecte d'investigació pioner per revertir un dels efectes més letals vers a un organisme que per ella tenien un gran valor: l'emblanquiment dels coralls. En aquest projecte va descobrir una nova espècie, que presentava una resistència inexplicable i podia ser la clau per combatre aquell efecte tan devastador. Va anomenar-la *Madracis marinus*; espècie portadora del meu nom, Marina, que pertanyia a un gènere amb un nom que em conduïa sempre a ella, a l'Ona, a la meva mare. Va ser una nomenclatura minuciosament escollida, poc temps després que ella em mirés als ulls per primera vegada, recordant aquell moment com un nou començament.

Eren tants records i somnis complerts, tantes il·lusions i experiències viscudes, que semblava mentida que un nom tantes vegades repetit quedés profundament ensorrat en la ment d'aquella que els havia viscut. Com un curtcircuit que a poc a poc apagava la llum que durant tant de temps havia il·luminat el meu camí, les seves neurones es desprenien dels seus simbionts, deixant-los caure en una ment que minvava a un ritme vertiginós. Tant de bo algun dia, entre les impenetrables mareas elèctriques cognitives, fos capaç d'ensopegar amb un d'aquells corrents elèctrics que permetessin retornar-li tot allò que va ser, que li tornessin aquell món que mai va abandonar i que tants sacrificis li van costar. Tan de bo algun dia fos capaç de retornar-li tots els records que m'ha regalat, tan de bo algun dia tornés a saber que va caminar entre els estels.

Observava l'Ona en aquella platja on havia recol·lectat les seves primeres mostres zoològiques que, sense ella saber-ho, havien marcat el rumb de tota una vida. S'aturava on les onades realitzaven la seva batuda i colpejaven els seus peus descalços. Ella no sabia per què, però sentia una sensació de calidesa, com el record d'una vella cançó. Un record que es perdia en forma de fotogrames que queien en l'abisme de l'oblit, però sempre n'hi havia alguna que retornava com una visita efímera d'una antiga companyia.

Pseudònim: Oceà

Autora: Mar Garcia Rodriguez